

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krone, za četrta leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Interpelacija

poslancev viteza Berkša, dr. Ploja, Robiča, Žičkarja in tovarišev na Njega eksc. gospoda ministrskega predsednika, vodjo pravosodnega ministristva.

C kr. državno pravdnštvo v Celju je zaplenilo sledeča dva članka, ki sta bila natisnjena v časopisu „Domovina“ dne 20. februarja t. l.:

Kaj je

stujim uradništvom na naših tleh?

Malokatera stran naših javnih razmer na Slovenskem se tako pogostoma presojuje kakor ulega in delovanje tujega uradništva. Toži se leto za letom o nastavljanju tujih, ljudstvu neprijaznih državnih, deželnih in drugih uradnikov. O prežiranju jezika in kršenju političnih pravic našega naroda od strani nemških in nenemških uradnikov tožijo vsi narodni časopisi, govore ostre resolucije društev in korporacij, in interpelirajo v javnih zastopstvih že desetletja naši poslanci. Nezadovoljnost s tujim, nam neprijaznim uradništvom preveva že pol stoletja zgodovino našega političnega življenja. Kaj je torej s tem tujim uradništvom na naših tleh? Kako stališče nam je zavzeti v tem tako perečem vprašanju?

Najsi traja ta boj za pridobitev lastnih slovenskih uradnikov za slovensko ljudstvo res že pol stoletja, in vključ temu, da še vedno ni in še dolgo ne bode končan po naših željah, treba se nam je baviti neprestano s tem važnim vprašanjem in treba nam je jasnega načrta za doseg naših narodnih in državljskih pravic v tem ožiru

Vsi narodi so smatrali že od nekdaj za znak svoje politične neodvisnosti, da je imelo usodo naroda v rokah domače, istorodno uradništvo. Le če je bil kak narod od sovražnika v krvavem boju premagan, prišle so v deželo posadke sovržne armade in krdela sovražnih uradnikov, da so krotila zasluženi, v boju premagani narod. In če je tak podjarmljeni narod dospel zopet do one sile, da se je mogel uspešno boriti za svojo osvoboditev in politično neodvisnost, mu je bila prva skrb, iz dežele pregoniti sovražniške vojne posadke in krdela sovražniških uradnikov. Kdaj je pa neki bil slovenski narod podjarmljen v krvavi vojski od čete tujih uradnikov, ki neprijateljski vladajo že dolga desetletja nad nami? Mar se spominjate iz zgodovine, da so Slovenci šli kdaj v boj zoper našo vladarsko hišo? Mar ni bilo baš nasprotno, da so bili Slovenci čez 600 let najzvestejša opora prestola in branitelji države na vseh krvavih bojiščih? I kako vendar pridemo do tega, da se naši domači sinovi pošiljajo kot uradniki v prognanstvo v tujino, in da se leto za letom kliče v naše čisto slovenske pokrajine tuje uradništvo, ki je na čelu največjih sovražnikov našega naroda v političnih bojih? V takšnih razmerah mora biti naš program isti, kakršnega so se držali vsi narodi, ki so si kdaj prizadevali doseči svojo politično samostojnost.

Tuje, nam neprijazno uradništvo se nam vtihotaplja v našo deželo, a mi pa nismo nikdar po krvavem boju sklonili tilnika pod suženjski jarem onih, ki nam te sovražnike pošiljajo. Mi smo si v stoletnih bojih za blagor te države za

služili, da se kot narod svobodno razvijamo v okvirju naše skupne avstrijske domovine. Zato pa tudi ne maramo in ne potrebujemo na svoji zemlji tujih gospodov, tujih nam sovražnih uradnikov. Kakor gotovo hočemo biti svoj narod in kakor gotovo hočemo z vsemi postavnimi sredstvi doseči one pravice, ki so nam zajamčene v temeljnih zakonih države, v kateri živimo, ravno tako gotovo moramo odpraviti iz dežele znak našega suženjstva, nam sovražno tuje uradništvo. To je neizogiben pogoj, da dosežemo to, k čemur smo opravičeni po § 19 državnega osnovnega zakona o državljskih pravicah.

Toda ali so naše tožbe o neprijaznosti naših uradnikov zoper naše ljudstvo res tudi opravičene? Če bi hoteli na to vprašanje odgovoriti z vsemi onimi dejstvi, kar se jih je že čulo kot tozadevno dokazilo v naši javnosti, tedaj bi ne zadostoval en cel letnik „Domovine“. Najjasnejši odgovor na to vprašanje je beseda enega izmed naših poslancev v državnem zboru, kjer je ta poslanec, akoravno je sam sodni uradnik, moral izgovoriti za moderno državo sramotno obdolžitev, ki je bila govorjena iz src vseh slovenskih prebivalcev dežele: Razmere so na Spodnjem Štajarskem glede sodnih uradnikov tako žalostne, da ljudstvo nima več zaupanja nasproti sodiščem.

In kar se tiče političnih uradnikov, n. pr. naših okrajnih glavarjev, ki bi po svojem poklicu v moderni državi morali biti pravi očete vsega prebivalstva svojega okraja, ali vlada pri našem ljudstvu prepričanje, da so naši politični uradniki skrbni in nežni očete našega ljudstva. Mar se

LISTEK.

Jablan

Ceški spisal Svatopluk Čeh.

Z zapisniku strank dr. *** so kmetje slabo zastopani, zato pa je ena stranka med njimi, ki predstavlja tip kmetov zelo jasno.

Jaz mislim, da so take stranke za odvetnika neobhodno potrebne, da si svoj duh izbistri. Ravno je odpravil dolgo vrsto zvutih, nezaupnih mestnih klijentov in v glavi mu še buče številke, blago, menjice, hiše in druge take stvari. Kar se odpro vrata in s spoštljivim „Dober dan!“ stopi v sobo močna postava, ki drži v zadregi svojo kosmato kapo v rokah, in vrti in mučka. Nehote se razjasni obliče odvetnikovo. Dobro došli, — gospod boter! Sedite! je pri vas tudi deževalo? Kaj nam prinašate? In gospod boter pripoveduje v svojem preprostem načinu ter kriti živahno z rokami. Odvetnik se smehlja. Njega zabava prepričar, čegar pozorišče je zeleni vaški trg ali zlata polja.

V našem slučaju je bila stranka z dežele pod poniznim imenom Matija Prochazka v zapisniku dr. *** zastopana. Pred kakimi tremi leti je prekoračila prvič prag pisarne in si je na en mah pridobila vsa srca.

Vzrok prepira je bila jablan, ki je stala na meji med Prochazko in Barbaro Vrečab. Nekdo je potrgala Barbara Vrečab jabolka s tega drevesa, in nekaj dni za tem jo je tožil

Matija Prochazka radi motenja posestva. Od tega časa je prišla množica drugih preprirov vmes, toda jablan je bila še vedno glavni predmet razprav.

V-liko teh preprirov je bilo že davno srečno ali nesrečno rešenih, toda tožba radi jablani se je vlekla kakor morska kača.

Ni se treba čuditi, da je želel Prochazka svoji sosedi vse hudo. Lahko bi se bil veselil svoje zemске sreče kot vdovec brez otrok, ko bi mu ne bila dala usoda Barbare za sosedo. Ta mu je delala življenje zares težko. Od treh strani je oklepalo njeno posestvo njegovo. Meje teh posestev so bile vzrok vednih preprirov; mejniki so vzbujali sum, da so vsako leto prestavljeni.

Jaz seveda ne vem, kdo bi bil v takih slučajih volk in kdo jagnje, toda gotovo je, da so poslušali v uradu Prochazkove opise z dvomljivim smehljanjem.

Med tem je sledila tožba tožbi. Nekdaj, ko je hotel Prochazka zopet tožiti radi motenja posestva, ker sta bila dva kola iz plota izruvana, je naredil odvetnik kakor po navadi pri takšnih pogovorih, piko sredi pôle z besedami: „Tu stoji torej jablan“.

„Je stala“ ga popravi, kakor že nekekrat poprej Prochazka.

Opomniti moram namreč, da jablan ni doživela konca tožbe. Neko noč je strela vanjo udarila in jo sežgala.

Nekaj dni potem, ko je začel tožbo radi tistih drogov, je prišel Prochazka zopet v pisarno:

„Tožba je že gotova“, ga je ogovoril odvetnik. „Ste li skrbeli za to, da se nihče ničesar ne dotakne?“

„Oba droga ležita tako, kakor sta padla.“

„Dobro.“

„Pa stvar ima kljuko, gospod doktor.“

„Kakšno pa?“

„Skozi odprtino hodi z njegega dvorišča trumoma perjad v moj vrt in mi nareja strašno škodo. Že prej se jih nisem mogel ubraniti in zdaj, odkar manjkata ta dva droga, je ta perjad v mojem vrtu kakor doma. Pa jaz bom že naredil temu konec. Kupil si bodem dvocevko in vse postrelil, kar pride čez plot.“

„S tem si ne bodeš mnogo koristil. Jaz vam bodem kaj drugega svetoval: Vzemite nekaj njene perjadi kot odškodnino.“

Nekaj dni po tem posvetoivanju je prišel Prochazka razburjen v pisarno.

„Torej ste li zaplenili perjad?“ vpraša odvetnik.

„Da.“

„No, in kaj je zdaj?“

„Tole!“ Prochazka je potegnil lase s čela in pod njimi se je pokazal krvav trak in nekaj lepih ran.

„Torej tepež?“

„In še kakšen! Prišla je z dekle in blapcem zaradi perutnine in me vmerjala z roparjem in tatom. S silo mi je vzela kokoši, in ko sem za njo tekal, je vzela eden drog in me po glavi udarila. Jaz sem pobral drugega in brez dvojbe bi si jih bila na glavah razbila, ko bi ne bilo sosedov.“

(Konec prihodnjic.)

ne bratijo oni, ki bi morali pospeševati vse gospodarske in kulturne želje naroda, z našimi največjimi političnimi sovražniki? Ali je n. pr. tak glavni, kakršen je ljutomerski, ki je bil obsojen, ker je imenoval slovenskega moža svinjo, ali je takšen politični uradnik nežen in skrben oče svojega okraja?

Ne govorimo dalje! Menim, da se vsi naši bralci strinjajo z nami, ako izrazimo prepričanje: Večina uradnikov, ki bi morali očetovsko skrbeti za vse kulturne potrebe našega naroda, rekli bi, da se pravi nečuvstvo žaliti jih, ako bi jim kdo pripisoval da so sposobni biti prijatelji našega kulturnega in narodnega napredka!

Kaj nam je v tem položaju storiti nasproti samovolji raznih Gleispachov, Claryjev, Körberjev in drugih, ki tihotapijo v naše kraje takšne uradnike? Ali naj molčimo in se mirno sklonimo pod sramotni jarem suženjstva? Mar se naj dvignemo in ta krdela s silo preženemo iz dežele? Niti eno niti drugo! Imamo uspešnejše in gotovjše orožje. Utrujimo s postavnimi sredstvi politično zavest v vseh ljudskih vrstah. Zahtevamo svoje pravice neizprosno na shodih, v društvih, v uradih, v časopisju! Neusmiljeno razkrinkajmo vsako nepostavnost s strani nam sovražnih tujih uradnikov! Ali morebiti naj poslušamo v tem oziru očitavanja ministrov in drugih hinavcev, da s tem ovadujemo, denunciramo? Ako se naše pravice od onih, ki bi jih imeli čuvati, z nogami teptajo, k temu naj molčimo? Ako razkrivamo lumparije onih, ki naš kruh jedo, to naj bi bilo ovadništvo? Baš v tem tiči najvzvišenejša pravica državljanov, da z neustrašeno kritiko javnih razmer, s postavnimi sredstvi sam vpliva na državljansko ugodno ureditev javnih razmer in torej tudi potreb kulturnih in narodnih. Neizprosno z vsemi pripuščeni sredstvi v boj za ozdravitev razmer glede našega uradništva! Nas nihče ni v krvavem boju premagal, mi nismo sužnji Nemcev. Zato pa tudi ne maramo nam sovražnega tujega uradništva. Nam naj uradujejo Slovenci!

Drugi članek.

(C. kr. okrajno glavarstvo in volilne mahinacije v Vojniku.) Povedali smo že, kaj se je spet zgodilo v Vojniku. Tamkaj so Nemci dali neko ničvredno zemljišče razdeliti v več nego 20 parcel, izmed katerih vsaka meri komaj par sežnjev. Te parcele so dali v zemljiški knjigi prepisati na imena ravno toliko nemčurjev iz Celja, Konjic itd., ki dotičnih parcel niti vi deli niso, temmanj, da bi jih hoteli kupiti. Ker se bližajo v Vojniku občinske volitve in ker so že zadnjič samo vsled neizrekljivih sleparstev Nemci z največjo silo zmagali, skušajo si takrat na ta način pomagati, da bodo vsi oni navidezni lastniki navedenih 20 parcel, za katere je predpisano 1 do 2 vin. davka, imeli v tretjem razredu volilno pravico. Ker se to mora imenovati očitvena sleparija, vložil je slovenski poslanec zoper to početje pritožbo.

Toda celjsko okrajno glavarstvo je odbilo pritožbo in bode govorilo sedaj nadaljno besedo upravno sodišče na Dunaju.

Če se bodo sleparji res predznili na dan vojniških volitev slepariti, vložila se bode seveda zoper vsakega posameznega nemčurskega sleparja kazenska ovadba, in če je na svetu še kaj pravice, romali bodo vsi sleparji po vrsti v kriminal. Mi si pa takrat ne bomo dali jezika zavezati, ampak bomo govorili o ti lumpariji, ki je sposobna v vsakem državljanu izriniti slednjo iskro pravnega čustva, in to tako glasno, da nas bode slišal ves narod in da bodo nas slišali znotraj in zunaj mej države, v kateri se bodo smela zgoditi taka nečuvstva zlodejstva.

Ker se ta dva članka gibljeta v okvirju dopuščene kritike in nimata v sebi nič nepostavnega ali vsaj nič takega, kar sme v nemških listih brez ovire iziti, zato podpisani vprašajo:

Ali je Njega ekselenca pri volji, zastopati nepravilno zaplembo omenjene številke „Domovine“ in državnemu pravdnistvu v Celju ukažati, da se v prihodnje vzdrži takih zaplem izhajajočih iz strankarsko-političnih nagibov?

Dunaj, 27. februarja 1903

Blankini, Šupuk, dr. Hruban, dr. Koudela, Vuković, dr. Stojan, Berka, dr. Ploj, Robič, Žičkar, Perić, dr. Kvekić, dr. Ferri, dr. Šusteršič, dr. Klaić, Pfeifer, dr. Žitnik.

Ljudsko šolstvo v celjski okolici.

Četrtoletje že vzdržujemo Slovenci v celjski okolici dekliško šolo na lastne stroške in ravno toliko časa je bilo treba, predno smo uvideli, kako visoki vladni tlačnimo in prostovoljno davek poleg davka plačujemo.

Omenjena šola se je namreč vzdrževala s podporami, katere je prejemale katoliško podporno društvo od svojih članov, največ pa od občine okolice celjske, posojilnice in okrajnega zastopa v Celju.

Ves denar, kolikor smo ga izdali petindvajset let za to šolo, prihranili smo Slovenci vladi, katere nam je po zakonih dolžna potrebne šole oskrbeti, od nje pa nismo zato ničesar prejeli. Če bi bili za dekliško šolo izdani denar naložili za kako večje podjetje, ga porabili za gospodarske namene, ali za vzdrževanje takih šol, katerih od vlade zakonitim potom ne moremo doseči, bi od tega imeli svoj dobiček, tako pa smo ves denar zavrgli za reč, katero bi nam vlada bila postavno primorana dati.

Celjska okolica plačuje blizu 59.130 K di rektnega davka. Od tega dobiva dežela 45%, doklade v znesku po 26.108 K. Dobri dve tretjini teh doklad plačamo slovenski okoličanski kmetje in za ves ta denar nam deželna vlada vzdržuje za blizu 400 naših dečkov petrazredno ljudsko šolo (!). Druzega ne dobimo ničesar od nje; z našim denarjem pa se zidajo in vzdržujejo našim nasprotnikom meščanske šole. Ali ni torej smrtni greh, da še nadalje vzdržujemo na svoje stroške dekliško ljudsko šolo vladi v korist? Ali ne bi bilo bolje za ta denar vzdrževati meščansko dekliško šolo, katere nam nasprotniki ne privoščijo? Šolski prostori pri šolskih sestrah so pa tudi že premali postali, tako da bi z naprej ne mogle biti več sprejete vse učenke iz okolice v ta zavod. Že v začetku šolskega leta 1902/3 so morale šolske sestre skoro vse svoje prostore v šolske namene odstopiti, ter so pridržale za se — osem oseb — malo sobo z dvema oknoma za spalnico, obednico in kuhinjo, katere jim tudi mora biti spalnica.

Ker se pa število učenk vsako leto znatno pomnoži, bode ogromno število istih s šolskim letom 1903/4 ostalo brez šolskega pouka, če se ne bode pravočasno poskrbelo za potrebne šolske prostore in šolske učne moči, posebno ker je katoliško podporno društvo, kolikor nam je znano, šolskim sestram odreklo vsako daljno podporo. Raditega bode slednje primorane, ker od zraka ne bodo mogle živeti, svoje število znatno omejiti. In kaj potem? ... Ali naj ostane čez 400 učenk brez šolskega pouka?

Kaj takega je dandanes menda še v Turčiji nemogoče, česar se pa naša Avstrija ne sramuje, samo da le more Slovincem nagajati, jih zapostavljati in jim škodovati.

Enako je z deško šolo. Vsaka, tudi najrevnejša občina v kakem goratem kraju že ima dostojneje poslopje za ljudsko šolo, nego deška ljudska šola celjske okolice. Kako mačehovsko skrbi vlada za nas, kaže dejstvo, da imamo še vedno samo petrazredno ljudsko šolo. Ti razredi imajo: I. razred v oddelku a 50 učencev, v oddelku b 53 učencev, II. razred 70, III. razred 96 (!), IV. razred 62 in V. razred 56 učencev in vendar se visoka vlada ne gane, da bi pospešila stavbo nove šole in razširila isto v šest- oziroma v sedemrazrednico.

Za toliko število učencev je sedanje šolsko poslopje popolnoma nesposobno in neprimerno. V I. nadstropju so nastanjeni štirje razredi z 284 učenci. Tja vodijo zlezi st. se in tako ozke stopnice, da ne moreta dva učenca drug poleg druge iti. Za učiteljsko stanovanje ni tamkaj no benega prostora.

Umljivo je lahko vsakemu, kaka strašna in grozna nea. ča bi se lahko pripetila v slučaju kakega požara. Koliko otrok bi se pohabilo ali zadušilo po ozkih stopnicah? Koliko bi jih moralo ali poskakati s hodnika na dvorišče, da si rešijo življenje ali pa še v večjo nesrečo pahnejo in postanejo pohabljeni za celo svoje življenje! To pa bi se tembolj lahko pripetilo, ker se cela šola lažje primerja kaki podrtini nego šolskemu poslopiju.

Da bi se starši zavedali, v kaki nevarnosti se nahajajo njihovi otroci, bi si gotovo premislili, predno puste svoje otroke tako šolo obiskovati. Vprašati moramo torej visoko vlado, ali ona prevzame vso navedeno nevarnost na svojo odgovornost? Če ne, kako hoče potem opravičiti neopravičeno in protipostavno zavlačevanje stavbe novega šolskega poslopja.

In Vi, gospod c. kr. namestnik, kaj pravite k temu? Skoro bode 440 učenk v celjski okolici brez šolskega pouka in okoli 400 učencev se mora potikati po življenja nevarnih šolskih prostorih.

Nam se ne more ničesar očitati, občina okolice celjske je pravočasno storila potrebne korake zaradi stavbe nove šole. Če bodo torej otroci ostali brez šolskega pouka, zadene vsa krivda edino le vlado, katere stavbo šole že par let sem zavlačuje. Ista bo tudi odgovorna za vse posledice, če bo ljudstvo, tako po mačehovski negovano, dalo svoji nevolji duška. Ako ste pa prijatelj šole in če imate srce za ljudstvo, katero Vam je v varstvo izročeno, morate se krepko potegniti za naše pravice in to tembolj, ako hočete, da Vam bomo verjeli, da ste v tem dosledni in nepristranski.

Če se nam pa zgoraj ne bi hotelo ustreči, potem nam morate sami pritrditi, da nimamo iz Gradca ničesar pričakovati, da je toraj popolnoma opravičen naš klic: „Proč od Gradca!“ Naše državne poslance pa prosimo, da bodo skrbeli zato, da bodo ta naš klic tudi na Dunaju ... —a

Celjske in štajarske novice

(„Divji lovec“.) Kakor smo že poročali, priredi „Celjsko pevsko društvo“ v nedeljo, 15. marca 1903 v dvorani „Narodnega doma“ v Celju narodni igrokaz s petjem v štirih dejanjih, „Divji lovec“. Pri predstavi sodeluje pomnožen orkester celjske narodne godbe. Blagajnica se odpre ob 6. uri. Začetek točno ob 7. uri. Konec proti 10. uri. Vstopnina: Sedeži v parterju 1. in 2. vrsta 2 K; od 3.—7. vrste 1 K 20 v; 8.—16. vrste 80 v. Sedeži na balkonu 1 K. Stojišča 60 v; dijaki, vojaki do narednika in redni udje delavskega, podpornega društva po 40 v. Vstopnice ima v preprodaji trgovina D. Hribarja v Celju.

(„Delavsko podporno društvo“ v Celju) priredi v četrtek, dne 19. t. m., t. j. na dan sv. Jožefa, društvenega zavetnika, ob 3 uri popoldne v veliki dvorani „Narodnega doma“ v Celju svojo vsakoletno veselico s petjem, godbo, tombolo itd. Natančnejša pojasnila priobčimo prihodnjič.

(Onim, ki nas hočejo razumeti.) Pred nekaj tedni smo pisali notico pod tem naslovom. Razumeti nas je hotel in nas je razumel le gospod Lavoslav Schwentner iz Ljubljane, ki je poslal političnemu društvu „Naprej“ znesek 10 K za pokritje oblih izdatkov, katere ima društvo, ob priliki agitacij baš — sedaj! Hvala! Upamo pa, da nas bode hotel še kdo razumeti. Delo, katero opravljamo, ne prinaša koristi nam, ki žrtvujemo itak svoj čas in svoje gnotne in duševne sile, ampak narod s tem pridobiva. Ali vas nič ne miče prispevati, če že osebno ne morete, pa vsaj s podporo in pomočmi v tem velikem boju katerega mi bojimo! Ako nas še kdo hoče razumeti, obrni se s pošiljateljico na politično društvo „Naprej“ v Celju.

(Gospod namestnik!) Prosimo Vas in svetujemo Vam, da naš današnji članek o ljudskem šolstvu v celjski okolici zelo pazno čitate in da ga predložite tudi na višja mesta. Moramo Vam namreč reči, da bomo govorili zelo glasno in odločen govor. Mi vemo, da Vi niste edini in glavni krivec, toda vemo, da ste Vi pri nas reprezentant vlade. Kot takemu Vam pa ne bomo in Vam tudi ne smemo prav nič priznati. Če ste namestnik, sprejeli ste tudi vso odgovornost za izvrševanje vladnih dolžnosti nasproti ljudstvu. Če menite, da so razmere take, da jim niste kos, mar ne veste, kaj sledi iz tega za Vas, če hočete razumeti svojo vzvišeno ulogo namestnika! Demisijonirajte, odložite svojo častno službo! Torej še enkrat, 12. Vam, gospod namestnik grof Clary, resno na srce polagam, da doženete v navedenem vprašanju odločitev

na vsak način, kajti s tem se obvarujete marškatere bridke ure, katero bomo v neugodnem slučaju prisiljeni pripraviti naši vladi. Torej še enkrat, 12. uri bode prepozno, takrat bode, če ne bo šlo zdobra, govoril — narod! Jezikov nam pa ne boste konfiscirali!

(Bo nekaj!) Zadeva obrtne kreditne zadrge dobiva čimdalje resnejše lice. Začni ponedeljek se je celjsko slovensko obrtno društvo o ti stvari zopet v dolgotrajni seji natančno in podrobno razgovarjalo. Kmalu bodo preračunani vsi ugodni in neugodni razlogi vsestransko in takrat se sestavijo pravila in bode naš list sklical vse pri zadete kroge na ustanovni shod. S tem bode pa položen zopet nov kamen v naši gospodarski organizaciji.

(Predsedniku okrožnega sodišča, gospodu Wurmserju, v prevdarek.) Kaj takega bi ne bili pričakovali. Ob priliki zasledovanja našega lista v zadnjih tednih smo sprejeli odločbe c. kr. okrožnega sodišča, podpisane od samega predsednika Wurmserja, in ti dopisi so bili sestavljeni v nemškem jeziku. Torej „Domovini“, notorično slovenskemu časopisu, se določijo nemška odločba. Kako se naj to postopanje s pravim imenom imenuje? Mi imamo zaradi kršenja pravic našega jezika pri celjskem sodišču še velik obracun napraviti, dasiravno neradi grajamo nedostake pri sodiščih, ker s tem ugled sodišč za libog trpi. Baš zategadel nam je nerazumljivo, da smatra sam predsednik sodišča za primerno storiti kaj takega. Želimo dobro razmerje naroda s sodišči, zato neradi grajamo. Zato tudi danes zamolčimo kar nam je na jeziku. Menimo pa, da se nas je zadnjikrat izživalo z nemškim dopisom.

(Kaj je s tujim uradništvom na naših tleh?) V rokah imamo nov dokaz, koliko škode povzročijo našim ljudem tuji uradniki, ki ne znajo ali nočejo znati slovenski. Slovenski trgovec Franc Perger iz Dobove je poslal 12. svečana t. l. dvanajst solnih vreč v Gomilsko nad Celjem s pravilnim slovenskim naslovom „Marija Javoršek“. Na kolodvoru v Celju so pa slovenščine nevedši uslužbeni ali namenoma ali pa vsled svoje jezikovne nesposobnosti pokvarili obe imeni, ime pošiljalca in ime prejemalke, prvega so iz Pergarja prekrstili v Bergerja, drugo pa iz Javoršek v Saveršek. Seveda se vsled tega popačenja nihče ni oglasil za pošiljatev, ker Marije Saveršek sploh ni v Gomilskem. Načelnik po staji v Celju je pa zdaj obvestil pošiljatelja, da se pošiljatev proda, ako se pošiljatelj ne bode zanj brigal in da bode seveda trpel tudi stroške, ker blago že tako dolgo v Celju leži. Zdaj nas pa vpraša gospod Perger, ki nam je poslal tudi dotični list celjskega postajnega načelnika, kaj naj stori. Mi mu svetujemo, da nemudoma vloži zoper južno železnico tožbo za odškodnino. Vsakdo, komur bi se kaj podobnega zgodilo, naj stori enako. Če bode železnica parkrat obsojena v velike stroške, morebiti bode to več pomagalo, nego vse naše pritožbe.

(Nemčurji in porotna sodišča.) Naši nemčurji pravijo s polnim grlom, da mi nimamo prav, ako zahtevamo, da naj Slovence sodijo Slovenci, Nemce naj sodijo Nemci, nemčurji pa da so zasmehovanja vredne prikazni in vsled tega ne smejo pri sodiščih sploh besede! Stvar je pa vendar le tako, kakor mi pa pravimo. Odpadnik nikjer na svetu nima spoštovanja. Izdajalci domovine so povsod na svetu na najslabšem glasu. Či kdo krade ali „puf“, dobi svojo zasluženost kazen, in če jo prežene, mu ljudje vendar zopet odpustijo in sčasoma pride vendar zopet do boljšega imena. Če pa kdo izda narod in domovino, to se ne odpusti nikdar! Efišalt je pred več nego 2000 leti izdal svoje grške ropake perzijskim sovražnikom in vendar še dandanes obide vsakega poštenjaka občutek studa, ako samo sliši ime Efišalta, izdajalca naroda. Judež Iškarijot je pred približno 1900 leti izdal sovražnikom svojega učenika Kristusa. In še danes strese groza vsako krščansko bitje, groza, ako sliši kaj o izdajalcu Judežu Iškarijotu. Ravno tako se na Spodnjem Štajarskem vsak pošten Slovenec z gnusom obrača proč od nemčurja, ki je izdajalec slovenskega naroda. Kako daleč bi bili mi Slovenci že napredovali, če bi nemčurjev ne bilo na naši lepi slovenski zemlji. Imeli

bi lepo urejene ljudske, meščanske, gospodarske in gospodinske ter obrtne in druge šole, kjer bi se naše ljudstvo kaj pametnega in koristnega učilo. Delovali bi lahko v koristnih društvih se brigali za naš gospodarstveni in kulturni napredek. Zdaj se pa moramo ruvati s to grdo nemčursko svojatjo, ki zadržuje vsak napredek v naši lepi deželi. Kako bi potem imeli pred takim škodljivci našega napredka, pred takim neznajneži in podleži kakšno spoštovanje! In nemčurji naj bi imeli še celo pred sodišči glede slovenskih obtožencev odločilno besedo! Ne in ne! Tu mi ne bomo poznali šale! Nemčur ne sme biti porotnik in ne sme imeti nobene častne službe. Slovenske župane že zdaj opozarjamo na sestavo prvotnih porotnih list. Naj v liste zapišejo same značajne moše bodisi Slovence ali Nemce, nemčurja pa nobenega. Okrajnim glavarjem bomo pa že na prste gledali, da ne bo vsled njihove nepazljivosti prišel med porotnike tudi kak nemčur. Mi moramo to storiti, akoravno bi nam bilo ljubše, če bi se ne bilo treba pečati s takimi nečednimi stvarmi. Toda naše ljudstvo ne sme izgubiti zaupanja v sodišča. Pravica mora biti vsakemu Slovincu sveta. Zato pa med onimi, ki sodijo o krivdi in nedolžnosti, čez življenje in smrt, ne sme biti nikogar, ki bi ne bil pošten in čist značaj. Nemčur pa ni značaj, ampak izdajalec naroda, domače zemlje, lastne krvi. Če bi nemčur smel biti porotnik, tedaj bi sodišča izgubila ves ugled. Mi torej ostanemo pri svoji zahtevi. Nemce naj sodijo Nemci, Slovence pa Slovenci, za nemčurja ni prostora v sodni dvorani in ne na porotni klopi. Vsak pameten človek mora priznati, da je to pametna zahteva. Ako se nemčurji zaradi te naše zahteve jezijo, kaj mi moremo zato? Zakaj so pa izdajalci svojega naroda! Torej mi ostanemo pri starem.

(Slaba vest celjskih Nemcev.) Celjske posili Nemce zapušča korajža. Saj se še spominjate, kako so bili pred mesecem dni korajžni. Zdaj jih je pa začelo strah postajati, ker mi pred ljudstvom odkrivamo njih gujilobo in ker smo dokazali, da je vse, kar celjska nemška stranka stori, sama nespamet in nesreča za ljudstvo obeh narodnosti. Zato vpijejo po pomoči od zgoraj in v zadnji seji je znani Italijan, ki je bil pred nekaj leti obsojen, ker je po Slovincih pljuval, dr. Negri, izrazil željo, da bi se Slovincem zabranilo poslužiti se zborovalne pravice. Rad bi imel, da bi se prepovedali poučni shodi za Slovence in sploh, da bi se Slovincem prepovedalo govoriti resnico o krivičnih, predrznih in škodljivih početjih celjske nemške stranke. Ubogim celjskim nemčurčkom so se torej začele hlačice tresti, ker mi resnico o njih govorimo! Mi jim pa povemo, da bomo vsako njihovo krivico in lumparijo ljudstvu v pravi luči osvetili. Narod bode potem že vedel, kaj ima storiti. Da bi nam pa prepovedali gibati se in posluževati se svojih političnih pravic, za to so celjske nemčurske reve preslabotne. Mi torej kličemo političnemu društvu „Naprej“ in vsem na rodnim činiteljem: Naprej! brez ozira na slabo vest celjskega nemčurstva! Naprej dotlej, da se bodo spametovali ali pa svoja kopita pobrali!

(Sad nemškega hujskanja zoper Slovence.) V nekem nemčurskem kraju blizu Celja živi slovenski trgovec. Že pred več leti je prišel pod vpliv nemčurjev, ki so ga pridobili z zvijačami za sebe. In bil je še pred nekaj tedni pristen nemčur in še le zdaj se je popolnoma odpovedal vsaki zvezi z Nemci in nemčurji. Dozdaj je jemal za svojo trgovino blago pri samih nemčurjih v Celju in drugod pred tednom dni je pa vsem plačal, kar je bil dolžan in vsem odpovedal nadaljne pošiljatve blaga in je dal vsa nova naročila narodnim trgovcem v Celju in drugod. Prej je zmiraj zmerjal čez slovenske „prvake“, odvetnike, duhovne, učitelje itd. in čez takozvani novoslovenski jezik, kajti navzel se je vsega tega iz nemčurskih časopisov, ki so zmiraj pisali zoper takozvane slovenske „prvake“ in takozvano novo slovenščino, katere v resnici ni. Vprašate, kaj ga je tako izpreobrnilo. Pridite v naše uredništvo in pokažemo Vam njegovo pismo, katero nam piše katerega pa vsled znanih tikovnih razmer ne smemo priobčiti. Glavni vzrok je pa hujskanje nemčurskih listov zoper sloven-

ske kmete, katere nemški časopisi zmerjajo celo za morilce in ljudožrce!

(Ambrožič in poštenost!) Saj ga menda poznate. Nekaj let je bil urednik celjskega nemškega lističa, kajti celjski Nemci niso mogli rabiti za nemški list takega urednika, ki bi ne znal slovenski. In Ambrožič zna slovenski, kajti njegov oče ni nič nemški znal, ker je bil Slovenec. No, Ambrožiču so pa v Celju premalo kruha rezali, in šel je s trebuhom za kruhom v Brno. Tam ga pa ni prav ne marajo, ker so tam ljudje bolj prebrisani nego celjski „votli nemškutarji“. Zato je zopet napisal nekaj vrstic v celjski nemški listič. Toda grdo se je blamiral. Vkljub temu pa mi ubogemu Ambrožiču ne moremo odpustiti, ampak ga moramo malo pošegetati, da bode spet bolj miren postal, kar bode za njegove bolne živce pač najboljšje. Kakor smo zadnjič poročali, moral bi priti v zadnjem porotnem zasledanju na zatožno klop, ker je v celjskem nemškem lističu slovenskemu sodnemu uradniku dobro ime kradel. Ta slovenski uradnik mu je pa na prigovarjanje od zgoraj odpustil, tako da je Ambrožič moral samo izjaviti v nemškem lističu, da ni res, kar je pisal o tožitelju in plačati odvetniku stroške; drugače bi bil seveda obsojen na rčet. Kako hvaležnost pa je prejel užaljeni uradnik zato. Zabrnel je iz Brna Oto Ambrožič in spet za zahvalo slovenskega uradnika grdo oblatil v celjskem nemškem lističu. — Ambrožič se naj le nič ne meša v celjske zadeve. Njegova slava je pri koncu, naj Boga hvali, da ni zdaj šel kaše pihat, sicer ga še ta čast vendar doleti.

(Dr. Stepischneggova hči v Celju.) Našim ponemčencem je povsod prokletstvo za petami. Dr. Stepischnegg, bivši odvetnik v Celju, je bil rojen od slovenskih staršev, toda postal je ljut nasprotnik svojega naroda in je zbežal v nemški tabor ter je Slovincem mnogo škode napravil. Svoje otroke je vzgojil popolnoma v Slovincem sovražnem duhu. Ena hči tega ponemčenega dr. Stepischnegga je zategadel vzela za moža najdivjejšega Nemca — Wolfa, katerega so pred par leti zaradi njegovega divjega sovraštva nasproti Slovanom Nemci častili kakor Boga. Toda ta Wolf ni bil tak angel, kakor se je kazal. O njem so se dokazale grozne stvari. Ko je bil s Stepischneggovo že oženjen, je imel opraviti tudi z drugimi ženskami. Zapeljal je nevesto svojega gostitelja, pa ykljub temu je bil tako predrzen, da se je ponudil dotičnemu svojemu prijatelju — za botra Nasproti svoji ženi — Stepischneggovi hčeri — pa seveda ni držal za konske zvestobe in jo je celo pretepal. Zato je žena pobegnila od Wolfa v Celje k svojemu očetu in toži svojega moža, naj bi se ga obsodilo, da plačuje kaj malega, da bode imela ob čem živeti. Wolf se pa upira in ji noče nič dati, da bi ji vsaj stradati ne bilo treba. Stari dr. Stepischnegg pa sam nima prevč, da bi hčer in njeno deco hranil. Že skoro leto dni je njegova odvetniška pisarna zaprta, ker s) mu jo zapri, ker menda ni bilo vse v redu. Tako se torej vsem skupaj slabo godi. Nemci jim pa tudi nečejo nič dati. Ko jim je dr. Stepischnegg še pomagal Slovence zatirati, takrat so mu slavo peli, zdaj pa je osamljen in zapuščen. Svojo deco je Nemcem na ljubo vzgojil v nemškem, Slovenem nasprotnem duhu, zdaj mu pa domu prihajajo, ker so jih Nemci na cedilu pustili. Glejte, nemčurji po Spodnjem Štajarskem, takšna je nemška hvaležnost, tako se godi tistim, ki svoj narod izdajajo. Nasprotniki se jim prilizujejo, dokler jih potrebujejo, potem jim pa hrbet po kažejo.

(Smodnišnica celjskega župana Rakuscha.) Glede smodnišnice župana Rakuscha menda mora tudi veljati § 7 postavbe z dne 17. maja 1891, kateri zaukazuje najstrožje predpise za shranjevanje razstrelivih snovi kakor smodnika, dinamita in drugih. Določeno je natančno, da morajo biti take shrambe najmanj 350 do 750 m oddaljene od državnih cest in javnih potov. Določeno je pa tudi, koliko kilogramov smodnika sme biti v njej shranjenega in kdo in s kakimi varnostnimi pripravami se sme vstopiti vanjo. Z eno besedo, zakon ukazuje natančno. Dolžnost politične oblasti in javne straže, tedaj o. kr. okrajnega glavarstva in c. kr. orožništva pa je paziti, da

se ta postava najstrožje izvršuje. Naš celjski župan ima kot železninar tudi glavno zalogo smodnika, ter poseduje tikoma nad okrajno cesto, vodečo proti Laškemu trgu, na najožjem mestu ceste, ob zelo obiskani gostilni svoje skladišče. Tukaj, kjer se izogneta komaj voz vozu, razkladajo prav pogosto po 50 in več kilogramov težke sode smodnika na sredo okrajne ceste. Ne glede na to, da ovira to promet na tem kraju ceste, zvezana je za mimogredoče pešce smrtna nevarnost. Cesta je jako ozka, ker je ob desnem bregu Savinje do 20 m globok prepad, ob drugi strani ceste pa je zelo strm breg sv. Miklavža griča, kjer je sez dana omenjena smodnišnica. Večkrat smo že videli, da se je nabralo tukaj več voz in pešcev, kateri so morali čakati, da so razložili voz s smodnikom. Kako lahko bi se pripetilo v taki gnječi, da bi padel sod s smodnikom na tla, se vnel in grozna nesreča je storjena. Opozarjamo na tak nesrečni slučaj v Litiji, ko so se smrtno ponesrečili ljudje. Mogoče je tudi, da se uname sod smodnika, kadar ga vale od ceste po bregu navzgor do smodnišnice. Posebno nevarno je to delo po zimi, kadar je zemlja zmrznila. Kako lahko zdrži delavcu, da pade, in sod, bi se valil na okrajno cesto med vozove in ljudi, katerim je pasaža zbog tega dela zaprta. Smodnik bi se nedvomno vnel in grozna nesreča je gotova. Kdo bo kriv smrti teh ponesrečencev? Mi ne dolžimo delavcev ali župana Rakuscha, pač pa opozarjamo slavno c. kr. okrajno glavarstvo, katerega dolžnost je v zvezi s kornim artil. poveljstvom, da se ugotovi tukaj postavi z dne 15. maja 1891 d. z. št. 62 § 7

(Zanimivosti iz časa vojniških volitev.)

1. Zanimivost. Večer pred volitvijo je prišel oskrbnik deželne hiralnice k gostilničarju g. Jos. Vrečerju in ga je vprašal: „Ali pojedete jutri volit? Menda ne, kajti za obrtnika bi bilo kaj takega neprevidezno.“ Gospod Vrečer ga je pa pošteno izplačal rekoč: „Nemški volilci, ki plačajo po dva vinarja davka bodo prišli volit iz Maribora, Celja itd., jaz pa plačam 200 kron in naj ne grem volit?“ Gospod Vrečer je seveda storil svojo dolžnost kot državljani in občan. — 2. Zanimivost. Po izidu volitve v tretjem razredu je neki slovenski volilec dobil, zdi se nam, da iz nemške trgovine, na odprti dopisnici tirjatev, da naj takoj plača 30 krajcarjev, katere je ostal dolžan. Tako se hoče ta tvrška, ki živi popolnoma od Slovencev, maščevati nad slovenskim volilcem, če stori svojo dolžnost! Oni slovenski volilec bode pa baje tožil zaradi razžaljenja časti! 3. Zanimivost. Deželni svetnik dr. Pevec je prišel volit osebno iz Maribora za Nemce. Mi mu tega prav nič ne zamerimo. Mi nismo na tem stališču, da bi državni uradnik ne smel izvrševati svojih političnih in volilnih pravic. Opozarjamo pa tudi naše slovenske državne uradnike, naj se tudi oni ob enakih prilikah ne bojijo pokazati, da so Slovenci. To storijo lažje nego dr. Pevec, kajti on ima slovensko ime in je slovenskega pokolenja, pa vendar je volil — celo nemško. 4. Zanimivost. Gospod državni pravdnik ta se pa tiče Vas. Mi tem potom zahtevamo, da jo kot državni pravdnik zasledujete po onem §, po katerem ste zasledovali v Celju Schmidta, ki je bil dvakrat volil. Stvar je namreč sledeča. Ko so se začela prepisovati ona posestva v Vojniku na imena raznih mož in žen, samo, da bi imeli volilno pravico, takrat je bil tudi pokojni Ledl udeležen. Tudi neki njegov travnik je bil prepisan na več takih volilcev, med katerimi je bil tudi neki Stante. Ta Stante je bil dobil na sebe prepisano neko parcelo omenjenega travnika. Priče bodo pa potrdile, da nikdar ni vedel, kje je ta parcela, in da cela leta ni nikdar na onem travniku trave kosil, sploh, da zemljišča ni užival. Nadalje boste, gospod državni pravdnik, izvedeli, da je bil Stante zelo jezen, ko se mu je zato neznančno parcelo davek predpisal in da ni hotel plačati, tako da so mu svinje zarubili. Rekel je da za tako parcelo ne ve, da nikdar ni imel nič haska od nje, da torej tudi davka ne plača. Nadalje se je pa zgodilo takole. Ker je gospod Franc Uratarič, naš slovenski volilec, vedel, da Stante te neznanne parcele nima rad v posesti, kupil je to tudi njemu neznančno parcelo od Stan-teja za 220 kron, katere mu je Uratarič na roko

pred dvema pričama izplačal. Prodal je torej parcelo, o kateri ni vedel, kje jo ima. Zdaj pa pride glavni del te zanimivosti. Žena umrlega Ledla je bila neizrekljivo slabe volje, ko je izvedela, da je Stante to parcelo prodal in je rekla, da gre Stanteja takoj tčžit v Celje in je res bila v Celju, ne vemo kje. Kajti trdi, da je zemljišče njeno, da nikdar ni bilo prodano, da so Ledl uživali to zemljišče zmiraj, vsaj kakor se ona spominja. Gospod državni pravdnik, kaj je zdaj na tem rešnic? Ali se Vam ne zdi, da se tu gre za nek volilni pregršek? Menimo da je Vaša dolžnost, da to zasledujete. Stante in drugi taki navidezni lastniki niso uživali zemljišča in če prejšnji resnični lastniki trdijo še zdaj, da zemljišča niso prodali, ali ni bilo vse to početo samo, da bi se pačil uspeh volitev? Kdo je vsa tega kriv? Pravijo, da se je vse to vršilo v neki odvetniški pisarni v Celju.

(Vojniška nemška sleparija!) Stori smo, kakor smo obljubili. Vložili smo obširen in vse stransko utemeljen ugovor zoper volitve zaradi nepostavnosti in zaradi dogodivših se volilnih sleparij. V kratkem bodo romali vthotapljeni volilci pred pristojne oblasti. Nam ne morejo ni česar očitati. Naši bralci vedo, da smo jih mi mnogokrat opominjali in jih svarili. Toda vse zastoj! Šli so vedoma nepostavno volit, zdaj pa se bode začela preiskava, ki bode svetu dokazala vso gujilobo in smradljivost spodnješta jarskega nemščurstva.

(Iz Žaleca) dobimo sledeče vrstice: Kakor je vsakemu znano, ki pozna naše prometne zveze s Celjem, se vrača vožnja pošta, ki odide zvečer v Celje, šele drugi dan ob 11 uri dopoldne iz Celja. Vlaka zvečer nimamo, in kdor hoče iz Celja v Žalec, mora ali najeti voz, ali pa peš hoditi. Gotovo bi bilo v prid potujočega občinstva, ako bi se pošta, ki odide zvečer v Celje, vrnila še isti večer v Žalec. Merodajnim činiteljem polagamo to željo na srce s prošnjo, da bi ukrenili kaj v tej zadevi, da se nedostadne razmere zboljšajo.

(Iz Šmarja pri Jelšah) čujemo žalostne novice, da sta bila pri zadnjih volitvah voljena v občinski odbor dva Nemca! Le tako naprej z domačim bojem in rovanjem in kmalu se bode Šmarčani lahko ponašali z dejstvom, da bodo sedeli v občinskem odboru pristni Nemci. Le tako naprej, mlačeži, ki vam je menda za pro-speh celokupne slovenske stvari toliko, kolikor nam za lanske sneg, ki delate s svojim razdirajočim delom stezo nemškutarstvu v naš narodni trg šmarski. Drugod se bijemo za žive in mrtve, da si priborimo nazaj naše občine, vi jo pa izdajate v roke tujcem. Ali je to narodnjaštvo? Sram vas bilo! Nikakor pa ni krivda samo na eni strani! Neslogo ste sejali in pogin bodete želi! In naj pišemo v naših listih še toliko, naj kličemo k slogi in skupnemu delovanju — ne, ne pomaga nič, vi zaspanci še ne odprete svojih oči. Zagotovimo vas pa vas in vse nemarneže vaše vrste širom slovenske Štajarske, da bomo neusmiljeno žigosali takšno postopanje in najsi bo krivec ta ali oni, ali pa obe slovenski stranki, kakor je bilo v Šmarju!

(Nadina D. Slavjanska v Mariboru) — Iz virno poročilo. — Svetovnoznana Nadina D. Slavjanska je počastila 7. t. m. mesto Maribor s svojo pevsko družbo in orkestrom. Že v petek je bila taka gnječa pri blagajnici, da so se malone razprodali vsi sedeži. Kdor je hotel sedeti, moral je biti v soboto že ob dveh pri blagajnici, krog katere se je vse trlo ljudi. Zvečer je pa bilo tako vse natlačeno, da se človek ni mogel pre-riti do blagajnice, temveč je moral mirno čakati, da pride na vrsto. Dvorana „Narodnega doma“ je bila natlačeno polna. Vsi sedeži zasedeni, vsak kot napolnjen z radovednimi ljudmi in na gale-riji je nestrpno čakalo začetka vse polno občinstva. Ko se dvigne zastor, nastane ploskanje in „živio“-klicev ni bilo skoraj konca. In sedaj se je začelo petje. Povem vam, da smo bili kar očarani. Občudovali smo nežne dečje glasove, močne, jasne tenore, čudili se basu, ki je pel tako nizko, da se je slišalo kot bi gromelo. Čisti sopran Slavjanske nas je zazibal v najslajše čute. Vse se je pelo v lepi harmoniji sedaj otožno, da se nam je zdelo, kot da bivamo v daljnih pustih in nepreglednih planjavah ruskih. V prsih nas

je pa tiščalo liki bolesti, katero so nam vrli Rusi pregnali s poskočno, živahno pesmico, ter nas tako iz pustih planjav postavili v družbo vese-ljakov. Godba na balalajke se nam je pa posebno priljubila. Lep duševni užitek so nam napravili naši bratje od severa, ki so nam še pot-m pri prosti zabavi zapeli nekaj komadov. Drugi dan pa so nas zapustili, in vlak nam jih je nesel v nekdanj slovenski, zdaj nemški Gradec.

(Nesreča na Ruti) Dne 7. t. m. predpoldne se je pripetila v kamnolomu g. Holzerja na Ruti grozna nesreča. Izvitali so v skalo nad tri metre globoko luknjo, v kateri so dali nad 2 kilograma dinamita. Ker se je ta iz neznanega vzroka ni hotel ušgati, zapovedal je vodja in nadzornik kamnoloma g. F. K., naj se izvrti druga luknja, ker je nevarno potegniti iz prve dinamit. Delavca, užigalec A. Breznik, doma od Sv. Duba na Ostrem vrhu, in njegov pomagač Feliks Habit, domačin, prvi okoli 53 let, drugi 24 let star, pa nista ubogala ter sta vkljub strogi prepovedi paznika hotela vendarle potegniti iz luknje dinamit, koja neprevidezno ju je pa stala življenje. Nakrat grozna detonacija, in — navzočim tovarišem, komaj kakih 24 korakov oddaljenim, se je pojavil grozen prizor. Dinamit je eksplodiral, raznesel skalo vrgel užigalec Breznika na 15 metrov daleč ter mu odtrgal glavo in ga seve tudi drugače grdo razmesaril. Njegovega tovariša Habita pa je zasulo kamenje in mu zdrobilo spodnji del života. Prv je bil seve pri priči mrtev, dočim je drugi živel še dve uri in bil pri zavesti, tako da je zamogel sprejeti še sv. zakramente. Pokli-cani zdravnik je konstatiral pri Brezniku smrt, Habit pa mu je umrl med obvezovanjem.

(Nadzornik Dreflak) Lansko leto je nekdo pod naslovom od Drave priobčil dopis v našem listu o nadzorniku Dreflaku, ki caruje v Ptuj, kakor se je dopisnik izrazil. Sedaj je pa drug naš dopisnik v neprijetnem polčanju, da pribeje nekaj, kar mu tudi ne ugaja pri omenjenem nemškutarskem nadzorniku. Da klati vedno in povsod tisto blaženo in od njega tako ljubljeno nemščino, je bilo že lansko leto pribito in ni treba še posebno povdarjati. — Da, žalibog, take nadzornike imamo na slovenskih šolah. — Kakšen ljubitelj edinozvelčavne nemščine je okrajni nadzornik Dreflak, naj pokaže ta slučaj. Učiteljsko društvo za ptujski okraj je imelo zborovanje dne 5. sušca t. l. Tega zborovanja, se je udeležil tudi nemškutarski Dreflak. To bi bilo sicer samoobsebi jako lepo, a stvar je drugačna. Prišel je namreč prodajat neki jako poučljiv referat od lanske okrajne učiteljske konference, katerega je dal pomnožiti. Ta referat je bil seveda — slovenski, ker ga je sestavil slovenski učitelj. A. Dreflak je ta referat priporočal le v edino zveličavni nemščini. Navzoči so kar strmeli, ko so to čuli, zlasti še zato, ker je društvo slovensko in ker so društveniki vsi govorili le slovenski, le Dreflak ne; menda zato ne, ker je nadzornik slovenskih šol. Njegovo neolikanost moram tudi osvetliti. Govoril je namreč sedé kakor kak hribovec, da ga še nihče videl ni. Od več strani se je slišala nevolja vsled takega postopanja napram narodnemu učiteljstvu, in če misli Dreflak tako dalje postopati, je boljše, da ga k društvenim zborovanjem več ni, sicer se mu lahko kaj jako sitnega pripeti, kar bi mu ne dišalo posebno. Sklenem pa s stavkom: Če nam ne mara dati vlada slovenskih nadzornikov, nemškutarjev tudi ne potrebujemo. Slovenskih učiteljev je mnogo sposobnejših za ta posel, kakor je pa nemškutarski Dreflak. Torej proč z njim in — proč od Gradca. Uredništvo pa prizadetim učiteljem priporoča, da naj nadzornika Dreflaka kurirajo! To vse gre, pa še kako gladko! Treba je pa samo žilave solidarnosti vseh učiteljev.

(Pobrež pri Ptuj) V nedeljo, dne 8. sušca t. l. se je vršila v občinskem uradu v Pobrežah volitev dveh odbornikov v krajni šolski svet na mesto Schosteritscha in Illofscbegga. Izvoljena sta bila Janez Fridauer, občinski predstojnik in Franc Pernat, posestnik in občinski svetovalec oba v Pobrežah. Z izvolitvijo teh dveh odločnih in neustrašenih mož v krajni šolski svet nam je dano poročstvo, da se bode pri krajnem šolskem svetu za bodoče dobro gospodarilo.

IX. občni zbor

Savinske podružnice Slovenskega planinskega društva.

(Konec.)

„Kocbekovo“ koč“ pod Ojstrico je oskrboval od 15. julija do 15. septembra oskrbnik Jurij Planinšek iz Luč. Oskrbovanje koč kakor koč vobče so vsi posetniki iste hvale, bili so pa tudi vsi brez ozira na narcdnost prijazno sprejeti. Pri koči je bila meteorološka opazovalnica.

Podružnica si je ogledala in izbrala primerne prostore za zgradbo dveh novih koč v osrednjem Savinskih planin. (Prostor na Klemenškovi planini na potu z Ojstrice v Logarjevo dolino je podružnica pred par dnevi kupila in bo tam postavila koč, kako hitro ji bo mogoče.

Na novo je napravila in zaznamenovala pot ob Gračenci. To je najkrajša zveza od Sv. Frančiška (Gornjigrad, Ljubno) v Mozirsko koč. Srednje hoje tri ure.

Nadalje se je prenovila markacija, oziroma se je popravilo precej potov po raznih krajih podružničnega delokroga.

Vsa pota navajati bi bilo preobširno.

Savinska podružnica je v poletju 1902 dala preiskati vse važnejše jame in votline iz našega okraja in sicer: Trbiško zijalko, Erjavčovo jamo, Votenco pod Tirom, Tinetovo jamo pod Mostnim vrhom, Štubirno, Radošnikovo jamo in votline na Golčki planini.

Vsa ta preiskovanja je vodil načelnik, ki priobči o uspehu istih v kratkem v „Pl. V.“ natančnejši popis.

Skoraj vso sezono so v kočah naše podružnice stanovali mapejci vojaki, katerim je podružnica pomagala pri težavnem delu in je zlasti uplivala na določitev pravih imen. Napačna pisava raznih primkov itd. na dosedanj specijalni karti se je popravila.

Knjižnica podružnice šteje 305 strokovnih knjig, 145 zemljevidov, 1 album slik in 249 fotografij in 27 panoram ter eno šestilo za panorame.

Podružnica je imela precejšnje število alpskih časnikov nemških, čeških, hrvatskih itd., deloma naročenih, deloma zastoj.

Vodstvo podružnice se je posebno potegovalo, za zboljšanje prometnih sredstev, kakor za prevzete ceste Ljubno-Solčava v okrajno cesto, za vožnjo pošto po zadreški dolini itd.

Kakor doslej, hoče tudi zanaprej Savinska podružnica delovati po načrtanem si potu v dosego smotra mirno in vztrajno.

Ne glede na desno ne na levo — ne oziraje se na politično mnenje društvenikov, korakati hočemo naprej za geslom: „Vse za procvit prebivalstva naših planin, vse za razkritje naravnih krasot naše domovine“.

Na predlog g. Petka se izreče soglasna zahvala odboru za delovanje in tajniku še posebej na sestavi obširnega poročila.

Blagajnikovo poročilo kaže

dohodkov	K 1601.95
stroškov	„ 1535.97
prebitka	K 65.98

Iz razkaza imovine povzamemo, da ima Savinska podružnica čistega imetja 10.698 K in 98 vin.

Proračun za leto 1903 se je sprejel z dohodki 1550 K in stroški 1670 K.

Ko so se odobrili računi na predlog gosp. Budne in se je blagajniku izrekel absolutorij, se je prešlo na naslednjo točko sporeda: Volitev odbora.

Predlagal je g. Petek, naj se voli stari odbor; kajti ta je pokazal, da je vnet za napredek podružnice. Ta nasvet se je sprejel soglasno.

Odbor obstoji sledeče: načelnik g. Fran Kocbek, nadučitelj v Gornjem gradu; blagajnik je načelnik; tajnik je g. Ignac Šijanec, učitelj v Gornjem gradu; odbornika g. dr. Ivan Vrečko, odvetnik v Celju in g. Jakob Božič, trgovec v Gornjem gradu. — Ta odbor je izvoljen za dobo treh let.

Volitvam je sledil razgovor o cestnih razmerah, o važnosti železnice, o znižanju članarine in o drugih društvenih zadevah.

Končno je zaključil načelnik IX. občni zbor in navzoce opominjal, naj ne bodo odtegnili podružnici svojih moči, temveč naj pridobivajo novih članov.

Savinska podružnica dela za blagor prebivalstva prekrasnih naših planinskih krajev in je vredna vsestranske podpore.

—ij—

Druge slovenske novice.

(Marija Ivanovna pl. Gorlenko-Dolina v Ljubljani.) (Izvirno poročilo.) Dne 7. marca t. l. se je vršil v veliki dvorani „Narodnega doma“ v Ljubljani veliki ruski koncert, katerega je priredila gospa Marija Ivanovna pl. Gorlenko-Dolina, solistka njegovega Velikanstva ruskega carja in primadona carske opere v Petrogradu. Že sam nastop umetnice je občinstvo iznenadilo; po dokončani prvi točki, „Uvod v arijo Vanje iz Glinkove opere, „Življenje za carja“, je zadonelo po prostorni, do zadnjega kotička napolnjeni dvorani frenetično ploskanje. Petje gospe Doline je mojstrsko dovršeno. Glas obsega vsa svojstva, ki jih je sploh mogoče pričakovati: izšolanost silo z velikim obsegom in čudovito prijetnost. S svojim pročustvovanjem predavanjem je umetnica občinstvo naravnost očarala. Pela je razum ene češke Smetanove pesmi arije in pesmi ruskih skladateljev, kakor „Romano Pavline“ iz Čajkovskega opere „Pikova dama“, pesem Ljelova iz opere Rimskega-Kersakova „Snežurčica“, pesem Nekrasova, uglasbena od Cezarja Lui-ja. Od raznih društev so se podarili umetnici šopki s trobojnicami; g. Dolina je bila vidno prijetno iznenadjena vsled navdušenega priznanja ljubljanskega občinstva. Gospa Dolina je bila v Ljubljani prekrasno sprejeta; ljubljanski župan je priredil nji na čast banket. Mi pa častitamo Ljubljani na glasbeno naobraženem občinstvu, ki omogočuje nastope takih svetovno slavnih umetnic kot gospe Doline.

(Uradniško stavbeno društvo) so ustanovili v Ljubljani. Ustanovni shod je sklical župan Hribar. Stavbišče si bo moral vsak društvenik sam kupiti, a društvo mu postavi hišo. Predsednikom društvu je bil izvoljen župan Hribar. Društvu je že pristopilo 32 udov z enim ali več deleži.

(Samomor.) V ponedeljek ponoči se je ustrelil v svojem stanovanju na sv. P. tra cesti št. 20 v Ljubljani c. in kr. major v pokoju D. Bstaja. Bil je dolgo časa vojaški mestni poveljnik v Ljubljani. Prišel je ob pol 7. uri zvečer domov in je ostal v sobi. Ker ga zjutraj po navadi ob 8 uri ni bilo iz sobe in tudi ves dopoldan ne, so ga šli klicati in ker se ni oglasil, so dali po ključarju odpreti zaklenjena vrata. Ležal je na tleh mrtev; ustrelil se je v srce in je bil takoj mrtev. Vzrok samomoru je dosedaj neznan.

(Ljubljanska društvena godba — preneha.) Odbor društvene godbe je odpovedal vsem godcem in zapri godala, ker je uvidel, da brez podpore občinskega sveta godbe ne more vzdržati. Ker je godba tako urejena, da bi zadoščala mala podpora od občinskega sveta, bi bilo pač želeli, da se ne pusti propasti društvene godbe. Opetovano se je pokazalo, da je taka godba jako potrebna.

(Prijet slepar.) Dne 2. t. m. so prijeli blizu Kranja orožniki nekega Ivana Topolovškega, kateri je poneveril pečat deželnega predsedstva in ga pritisnil na neko potrdilo, s katerim se spricuje, da je pogorelec in je s to listino potem beračil po deželi okoli. Izvabil je ljudem precejšnjo svoto denarja. Tako se govori, da mu je knez Windischgrätz dal nad 200 K. Ko je bežal pred orožniki, je vrgel v Savo neko knjigo, v kateri je imel zapisane vse osebe katere so mu kaj dale in koliko. Pri sodnji je priznal, da je ukradel v Ljubljani zlato oro. dve srebrni uri in štiri zlate. Topolovšek, ki je rojen na Sladki gori v celjskem kraju in tjakaj pristojen, je bil že zaradi hudodelstva goljufije in prestopka tatvine kaznovan. Sedaj se nahaja v zaporu pri ljubljanskem deželnem sodišču.

(Ponemčenje tržaških drž. uradov) se ne vrši le s tem, da ima nemški jezik na vseh uradih posebno privilegovano stalšče, ampak tudi s tem da se bolj in bolj importira tuje

namško osoble. Te dni se je zopet dogodilo, da je na finančno prokuraturo premiščan iz Ino mesta Nemec, tajnik pl. dr. Fren. Morda bi se dalo kaj pripomniti o dejstvu — katerega so beležili razni listi — da se je premiščenje dogodilo v kazen; ali pustimo to. Ampak konstatirati moramo le slučaj, da so na važnem uradu v deželi, čije avtonomno prebivalstvo je slovensko, hrvatsko, oziroma italijansko, uradno osoble zopet nekoliko bolj ponemčeli. Tudi „Piccolo“ je potožil radi tega. A kaj naj rečemo mi Slovenci in Hrvatje? Dosedaj je bilo na rečenem uradu konceptnih uradnikov: šest Italijanov, pet Nemcev — eden sam Slovan! Sedaj pa so poslali zopet enega — Nemca, da Nemci lepo odvagujejo Italijane. Slovani pa moramo gledati in molčati k temu, da jih prokuratura tožari v tujem jim jeziku. Ali dobrohotna je vendar le Körberjeva vlada tudi nam Slovanom!

(Varnost v Trstu.) Ko se je v nedeljo zvečer brodevlastnik Pavel Perusovič vračal na svojo ladijo, zasidrano v kanalu pred cerkvijo Novega sv. Antona, ustavila sta ga blizu te cerkve dva zločinca, ki sta trdila, da sta policijska agenta. Zahtevala sta od Perusoviča, naj jima takoj izplača 100 kron, ker da ga sicer kakor poznane malopridneža aretirata. Perušovič je to iznenadilo, a dejal jima je, naj ga le aretirata, ker da on že dokaže svoje poštenje. Malopridneža pa nista bila s tem zadovoljna in sta ponovno zahtevala 100 kron. Ker jima Perušovič ni hotel ugoditi, nastavljal mu je eden izmed njih nož na grlo. Perušovič ju je na to naprosil, naj mu sledita do ladije, kjer jima izplača zahtevani denar. Ko so na to vsi trije dospeli do ladije, poklical je Perušovič dva svoja mornarja. Videča pomoč, sta jo zločinca naglo popihala.

(Narodna enakopravnost pri Lloyd.) Poiskusna vožnja novega Lloydovega parnika „Africa“ se je vršila v soboto ob navzočnosti mnogih tu- in inozemskih novinarjev, ne izvemši uredništva irredentarskega „Independenta“, katerim je Lloyd priredil sijajen banket. Če pa uvažujemo, da ni bil povabljen niti eden od lokalnega slovenskega novinarstva, da li je bil pozvan kateri od drugih slovenskih, oziroma slovanskih novinarjev, to nam ni znano, mremo reči, da postopanje Lloydovo involvira zaničevanje nas Jugoslovancev. Ali to postopanje še ni najhuje. Ako je res, kar se nam poroča izza kulis o vzrokih temu postopanju, potem pa je Lloyd zalučal rokavico, katero mora pobrati naše parlamentarno zastopstvo.

(Italijanski ribiči na naših obalah.) Po službenih podatkih lista „Italie“ se je v letu 1900 na naših obalah pečalo z ribištvo 453 ladij z italijansko zastavo, na katerih je bilo 2096 italijanskih ribičev. Ti ljudje so v glavnem prihajali v nastopna pristanišča: Trst, Poreč, Rovinj, Mali Lošinj, Zadar, Spljet in Reko. Naložili so na naši obali 844.646 kilogramov rib, katere so prodali za 731.490 kron. Ves ta denar, vzeti iz grla domačemu siromašnemu ribiču, je odšel v Italijo. Potem pa se čudijo, da v naših pokrajnah vlada beda, ko temu prebivalstvu odjemljejo glavna vira dohodkov: ribištvo in vinogradništvo.

Društveno gibanje.

(„Prostovoljna požarna bramba v Braslovcah“) bode sprejela v nedeljo, dne 15. marca t. l. svojo novo brizgalno, katere se odpele ob pol 1. uri popoldne s kolodvora Polzela-Braslovče v spremstvu domačega in drugih sosednih društev kakor tudi celjske narodne godbe v Braslovče, kjer jo bode preč gospod dekan slovesno blagoslovil. Prosiyo se tem potom prav uljudno vsa sosedna društva, da se kohkor mogoče v polnem številu udeležijo. Vabljeni so na to slavnost tudi vsi prijatelji, dobrotniki in podporniki društva.

(Na Vranskem) se je ustanovilo ljudsko izobraževalno društvo. Društvo je nepolitično in ima namen širiti med ljudstvom pravo izobrazbo. Posebno bo društvo krepilo narodno zavest, kar je na Vranskem posebno potrebno. Še ni pozabljena prošnja nekaterih vranskih kmetov za nemško šolo (!) Društvu želimo obilo uspeha.

(Na Planici pri Framu) je bil v nedeljo, dne 1. sušca t. l. dobro obiskan ustanovni shod

„Kmetakega bralnega društva“. Ljudstvo je tukaj vobče zelo ukaželjno ter zelo rado čita. Zato je tudi zanimanje za bralno društvo veliko. Pristopilo je kar na tem shodu 17 udov, kar je za naše razmere za začetek dovolj, a mnogi bodo še pristopili v kratkem. Upamo, da v naši okolici ne bo posestnika, ne fanta, ki bi ne bil ud bralnega društva. Naročilo se je precej dobrih časnikov, nekaj jih bodo pa prepustili bralnemu društvu posestnika V. Perdan in F. Štern ter učitelj N. Skrbinšek. Tudi knjig že imamo nekaj. Darovala sta jih N. Skrbinšek in Jernej Zamolo trgovec v Framu, kateremu se društvo tem potom najsrčneje zahvaljuje. Res veselo je, kako se naš narod probuja. V višini blizu 700 m, v kraju, kjer ni prave vasi, ne cerkve, niti gostilnice — bralno društvo — to je nekaj posebnega. Za prihodnja tri leta izvolil se je sledeči odbor: F. Štern (Vrhovšek), predsednik; V. Perdan njegov namestnik; J. Lešnik, blagajnik; N. Skrbinšek, tajnik; A. Majal, J. Ledinek in M. Kerle, odborniki oz. namestniki. Bog daj mlademu društvu mnogo uspehov!

(Na prošnjo bral. društva pri Sv. Marku niže Ptuja) bode predaval v nedeljo, dne 15. t. m. popoldne po večernicah v šoli potovalni učitelj g. Ivan Bele. K prav obilni udeležbi vabi odbor.

(Iz Središča.) Tukajšnje okrožje konjerejskega društva za Štajarsko, priredi v nedeljo, dne 15. t. m., ob 3 uri popoldne v Venigerholčevi gostilni v Središču zborovanje. Vsled zanimivosti dnevnega reda se vabijo vsi konjerejci iz Središča in okolice k temu zborovanju.

Ivan Kočevar, okro. ni načelnik.

(Akad. tehn. društvo „Triglav“) priredi dne 14. sušca t. l. v društvenih prostorih svoj II. redni občni zbor v tem tečaju po sledečem sporedu: 1. Čitanje zapisnika zadnjega zborovanja. 2. Čitanje zapisnika bratskega društva „Slovenije“. 3. Čitanje zapisnika bratskega društva „Ilirije“. 4. Odberovo poročilo. 5. Poročilo društvenega sodišča. 6. Poročilo revizorjev. 7. Nadomestne volitve. 8. Razdelitev trakov. 9. Slučajnosti. — Začetek ob pol 8. uri zvečer.

Politični pregled.

(Državni zbor) Nič manj kot pet mesecev je rabil državni zbor, da se je preril skozi različne zapreke do obravnavanja državnega proračuna. V torek je bilo na dnevnem redu prvo branje. Govornikov je bilo oglašanih 23 „za“ in 27 „proti“. Kakor upa Körber, bo že danes izročen proračun tozadevnemu odseku. Ali koliko časa bo zopet poteklo, predno ga bo odsek premozgal in zopet podal zbornici! Izmed slovenskih poslancev je prvi govoril dr. Ferjančič, ki je zopet povdarjal krivice, katere se gode slovenskemu jeziku pri državnih uradih, posebno pa pri sodiščih.

(Odgovori na interpelacije naših poslancev.) Sicer traja dolgo časa, predno dobe naši poslanci kak odgovor na njihove interpelacije, toda tuptam se vendarle še spomni kak visoki gospod, da ga je ta ali oni poslanec podrezal. V zadnjem času sta odgovorila poljedelski in naučni minister na interpelaciji našega poslanca dr. Ploja, in sicer prvi na interpelacijo radi zavlačevanja predumov po trtni uši oškodovanim vinogradnikom rogaškega in šmarskega okraja, drugi pa na interpelacijo v zadevi razširjenja šoštanjske ljudske šole. Prvi odgovor priobčimo v prihodnji številki dobesedno, drugi pa v eni prihodnjih števil. Klasičen je res drugi odgovor, v katerem pravi gospod minister, da se šola ni razširila v šestrazrednico, ker v občini šoštanjski ni 400 otrok, kakor jih je treba po zakonu za šestrazrednico neglede na nameravano nemško šolo v Šoštanju! Čudno, pa res čudno!

(Čehi dobe plačilo) zato, ker so pripustili razpravo o državnem proračunu. Dobe pa češko vsučilišče na Moravskem. Kaj pa dobimo mi Slovenci? Menda zopet tako, kakor vedno — brce od visoke vlade!

(Ogrska opozicija) dela vladi veliko preglavico. Izjavila je, da ne pripusti daljšega začasnega proračuna, kakor samo za en mesec. Vsakemu podaljšanju se bo ustavljala z vsemi mogočimi sredstvi. Košutovci zahtevajo, da se

ustanovi nov ministrski sedež brez listnice, in tega naj bi zasedel mož iz njihove stranke.

(Hrvatska opozicija) priredi v nedeljo v „Sokolovi“ dvorani v Zagrebu velik protestni shod proti vojni predlogi.

(Macedonija.) Macedonci se dobro pripravljajo za vojsko. Kakor trdijo nekateri dobro poučeni listi, se nabirajo po vseh večjih evropskih mestih prostovoljci. Najprimernejši način vojskovanja se jim zdi način, po katerem so Buri v svojih vojskah z Angleži leta in leta tolkli svoje sovražnike. Macedonski odbor se je baje celo obrnil na burskega generala Daweta in mu ponudil odlično mesto v svojih vrstah. — Bolgarska vlada je zaplenila v zadnjem času blagajnico in arhiv macedonskega odbora, ali blagajnica je bila prazna in v arhivu vse listine brezpomembne. Odbor je bil na to pravočasno opozorjen, in denar in listine so izginile v varno zavetje. — Turčija sicer taji, da mobilizira, res je pa le, da je dal vojni minister zapoved, da se monastirski voj pomnoži s 25000 malazijskih čet.

(Italijanski kralj) je odlikoval avstrijskega poslanca Polesinija z redom. V torek je bil poslanec v avdijenci pri kralju.

(Anglija in Portugalska) ste se sprli radi mej pri južnoafriških posestvih. Zadeva se je izročila v razsodbo italijanskemu kralju, kateremu so predložili te dni dotične spise.

(Rusko časopisje) je dobilo odlok notranjega ministrstva, v katerem se prepoveduje napada nje Turčije in posebno sultana, češ, da vlada med Rusijo in Turčijo prijateljsko razmerje.

Književnost in umetnost.

(Ali že imate A. Aškerčeve „Balade in romance“?) Ako jih še nimate, kupite si jih nemudoma v novi izdaji pri Kleinmayr & Bambergu v Ljubljani. Stanejo zelo ljubko in lično broširane samo 2 K, elegantno vezane pa 4 K. Aškerčeve „Balade in romance“ kritikovati nam ne pride na misel. Sodba je soglasno že davno izrečena. Izmed vseh del, katere nam je Gorázd Aškerc podaril so njegove balade in romance pravi cvet. Če bi Aškerc ne bil nič drugega storil nego napisal svoje balade in romance, že te same bi ga napravile za enega izmed največjih mož v slovenskem slovstvu. Njegove balade so prevedene v češki, ruski, hrvatski, nemški in druge jezike. Cenijo jih vsi narodi: Vsakdo izmed Vas gotovo že tudi to ali drugo pozna, n. pr. „Svetopolkovo oporoko“, „Poslednje pismo“, „Celjsko romanco“, „Čašo nesmrtnosti“, „Slovensko legendo“, „List iz kronike Zajčke“, in kdo bi ne poznal njegove „Stare pravde“? Po našem mnenju bi ne smelo biti olikanega Slovenca ki bi ne imel Aškerčevih „balad in romanc“. Zato vas danes opozarjamo na novo izdajo, ki je ravnokar izšla v gori omenjeni tiskarni. Sezite po ti dragoceni knjižnici.

Razne stvari.

(Kako sin o svojem očetu misli), odgovoril je zadnjikrat na vprašanje jako dobro neki starček: Z 10 leti misli si deček, da njegov oče jako veliko ve, s 15 leti pa si misli mladenič, da on vsaj toliko ve kot njega oče, z 20 leti si misli mladenič, da ima še enkrat toliko modrosti kot njegov roditelj, in s 30 leti si misli mož, da bi bilo dobro, če bi včasih očeta za svet poprašal, z 40 leti si misli, da oče vendarle nekaj več ve, kot pa on in s 50 leti išče starega moža in ga prosi za nauke, in s 60 ali še več leti, ko je oče že v hladni gomili, pa ve sin, da je bil njegov oče ves čas najmodrejši človek, kar jih je sploh kdaj živel, in da bi le dobro bilo ako bi bil njegove nauke vedno poslušal.

(S čim bi se dal primerjati bratomorni boj med Slovenci) Bratomorni boj med Slovenci se da primerjati: 1. Z valovi morja, kateri bijejo eden ob drugega brez vsakega pomena, in ni majo nazadnje drugega uspeha kakor prazne pene. 2. Z nemo živaljo, ki se gnete in pretrepa za glo pašo, katero pa tretja, katera je spretnjša, od nese in se ž njo masti. 3. S Kajnom, kateri je radi prvenstva svojega krvnega brata ubil in bil zato proklet od Boga. Nauk: Slovenci! Ne bodimo razburkano morsko valovje, ne bodimo brez pameti kakor je nema žival, in ne pobijajmo lastnega brata, da ne bodemo nosili prokletstva nad sabo, nego bodimo edino le Slovenci in to narodno ponosni Slovenci!

Brzjav.

Vložil sem predlog, naj se poslopije za slovensko gimnazijo zida v mestu Celju, a ne zunaj.

Vitez Berks.

(114)

Vabilo.

Ker deveti redni občni zbor „Okrajne posojilnice v Radečah“, registrovane zadruge z neomejeno zavezo dne 1. marca t. l. ni bil sklepčen vsled premale udeležbe udov, se bode vršil v nedeljo, dne 22. marca t. l., ob 3. uri popoldne v dvorani „Narod. doma“ v Radečah izvenredni občni zbor, pri katerem se bode sklepalo pri vsakem številu udov.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva.
2. Poročilo računskih preglednikov.
3. Odobritev letnega računa za l. 1902.
4. Volitev načelstva.
5. Volitev računskih preglednikov.
6. Prememba pravil.
7. Slučajnosti.

Načelstvo.

(113) 1

Vabilo

na

občni zbor

„Posojilnice v Gornjemgradu“

ki se vrši

v nedeljo, 22. marca t. l., ob 2. uri popoldne v posojilnični pisarni.

DNEVNI RED:

1. Poročilo načelstva.
2. Poročilo nadzorstva o letnem računu.
3. Razdelitev čistega dobička.
4. Sprememba pravil.
5. Volitev načelstva in nadzorstva.
6. Predlogi.

Ako bi ta občni zbor ne bil sklepčen, se vrši isti dan ob 3. uri drugi občni zbor po istem dnevnem redu.

Načelstvo.

Slovenska posojilnica pri Sv. Benediktu
v Slovenskih goricah

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
ima svoj

REDNI OBČNI ZBOR

v nedeljo, dne 22. sušca 1903 ob pol 4. uri pop.
v sobi bralnega društva

DNEVNI RED:

1. Poročilo načelstva.
2. Poročilo nadzornišтва o letnem računu.
3. Odobrenje letnega računa za l. 1902.
4. Razni predlogi.

K obilni udeležbi vabi

(108)

načelstvo.

Več mladih oženjenih ljudi

se sprejme pod ugodnimi pogoji v službo.

Oskrbništvo posestva Grabštanj

(112) 3-1 pri Št. Jurju ob juž. žel.

Ženska

ki se razume na gospodarstvo, dobi takoj službo z dobro mesečno plačo. Postranski zaslužek. Ponudbe naj se pošiljajo ANTONU ŽUŽA, posestniku v Latkovi-
(109) vasi št. 6, p. Št. Pavel, Štajarsko.

Gostilna z mesarijo

(111)

se da v najem

pri Kapeli, blizu kopališča „Radinci“ pri Radgoni. Na razpolago 3 sobe, čimnata, kuhinja, klavnic, mesnica, pivnica, klet, ledenica, kos zemljišča, vrt za goste. Pri hši deželni titni nasad od koder je lep razgled za izlete. Kupci naj se javijo: M. Rajhu, Kapela, pošta Radinci.

Tovarna za opeko in peči F. P. Vidic & Comp. v Ljubljani

ponudi poljubne množine

zarezane strešne opeke (Strangfalz-Dachziegel) rdeče in črne in
glinastih peči v raznih barvah in velikostih.

Na željo pošljemo drage volje vzorce in nastavimo najnižje cene. — Solidna, dobra in
točna postrežba. (76) 5-8

Kozolec

v dobrem stanu. z osmimi okni, v Loki pri
Ojstrici, občine Št. Jurij ob Taboru se prodaja.
Ponudbe pod „V. Š., Mühlhof,
Celje“ (115) 3-2

Kdor želi kupiti več kot pol hektolitra
prave, dobre in fine

slivovke in tropinovca

naj se obrne na lastnika posestva Orehovec,
Dragotina Fröhlich, pošta Sv. Petar Orehovec
(85) 8-3 na Hrvaškem.

Pod ugodnimi pogoji odda se takoj dobro speljana

trgovina mešanega blaga.

Ista je v lepem trgu ob železnici na Spodnjem
Štajarskem. V isti hiši je tudi gostilna in dve
(89) 3-2 drugi obrti.

Več pove upravnistvo „Domovine“ v Celju.

Oznanilo.

Išče se spreten poslovodja, izvežban v prodaji
specerijskega in manufakturnega blaga. Prednost ima
tisti, ki je več knjigovodstva. Plača po dogovoru.

Ponudbe s pričevali dosedanjega službovanja se
naj pošljejo na „Kmetijsko društvo“ v Leskovcu
pri Ptuj. (101) 3-2

„Kmetijsko društvo“ v Leskovcu pri Ptuj
dne 4. marca 1903.

Dobra prodajalka

(105) 3-2

se sprejme

v največjem trgu na Spodnjem Štajarskem. Biti
mora izurjena v vseh strokah specerijske trgovine.

Plača 400 kron in dobra hrana.

Sprejme se tudi še gospodična, katera bi
večinoma v loteriji pisala in je v tem poslu
izurjena.

Ponudbe s pričevali je poslati na naslov
„B. C. 1000“, Celje, poštni predelek 64.

En par pohlevnih konj

za kočijo v starosti 4 in 5 let je takoj naprodaj. —
(96) 3-3 Kje, pove upravnistvo „Domovine“.

Takoj naprodaj 27 oralov veliko

posestvo

blizu Podčetrčka s hišo in hlevi, 15 oralov hoste,
drugo sladki travniki in njive, vse brez dolga.
Cena 3300 gld. — Naslov pove upravnistvo
(92) 3-3 „Domovine“ v Celju.

Krompir, fižol, predivo

(106)

— kupi —

Anton Kolene, trgovec v Celju.

Kdor kaj ima, naj takoj naznani.

Notar dr. J. Barle v Kozjem

išče

koncipijenta (tudi začetnika).

Vstop takoj.

(95) 2-2

(110)

Lep

konjski hlev in svinjaki

z ograjenim velikim vrtom se odda takoj v
najem. Naslov pove upravnistvo „Domovine“.

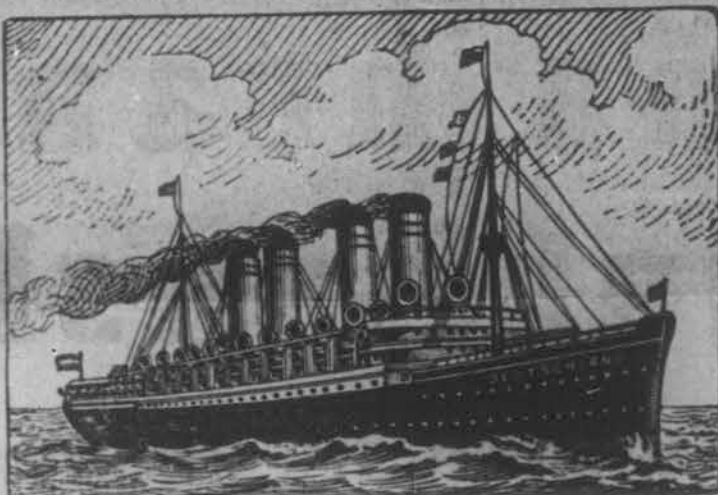
Okrog 30 stotov sladke krme

ima naprodaj

JURIJ PEVEC, posestnik v Zibiki, p. Pristova.

(104) 1

Cena po dogovoru.

Največje, najhitrejše

ter najvarnejše vrste

velikanskih parnikov

ki vozijo na

AMERIKO

Hamburg—New-York

(233) 71

le 6 dni.

Vozne karte po najnižjih cenah za vse razrede prodaja, ter daje pojasnila točno in
brezplačno, oblastveno potrjena

Agentura Hamburg-Ameriške Linije

v Ljubljani, Marijin trg šte. 1 — nasproti Franciškanski cerkvi.

Trgovina z železnino „MERKUR“

PETER MAJDIČ

v Celju, Graška cesta šte. 12

priporoča svojo veliko zalogo

najboljšega železa in jekla, pločevine, žice, kakor žico za ograje, lito
železo, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedel-
ske orodja in sicer orala, brane, motike, kose, srpe, grablje in
strojev; vsakovrstnih ponev, ključalničarskih izdelkov ter okov za okna,
vrata in pohištvo, žrebljev, vijakov in zakov, hišne in kuhinjske posode
tehnic, sesalke, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin ter
vsega drugega blaga za stavbe, hiše, vrte itd.

Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov (štorje),
lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v stroko že-
lezne trgovine spadajoče predmete.

Tomazeva žlindra, najboljše umetno gnojilo.

* Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih križev. *

Postrežba točna

Cene nizke.

